



Familia este Biserica domestică

María Eugenia F. de Góngora

Familia este un dar al perfecțiunii lui Dumnezeu și al milei sale infinite pentru omenire, fără de care aceasta nu ar putea trăi, supraviețuirea sa ar fi în pericol. Familia este de fapt darul de a trăi în iubire, comuniune, bucurie, siguranță, pace, armonie și efort. Situația actuală a familiei este bine cunoscută și nu reflectă cu exactitate aceste caracteristici. Atacul violent împotriva familiei este direct.

Recent a avut loc la Vatican o reuniune a mișcărilor laice, cu scopul de a oferi Consiliului Pontifical pentru Familii contribuțiile lor pentru Sinod. Toți cei prezenți au ajuns la o concluzie unanimă: ne confruntăm cu o problemă antropologică gravă, deoarece instituția familiei e sfâșiată din toate părțile; niciodată în istoria rasei umane familia nu a fost pusă în așa pericol, perturbând planul lui Dumnezeu și chiar legea naturii. Căsătoria este distorsionată și numită cu rea intenție ceea ce în realitate nu este.

Este într-adevăr o perspectivă sumbră; există mulți factori care constituie o capcană mortală pentru familie. Ce vom face? Cum putem opri această realitate sumbră care afectează zi de zi familia? E timpul să acționăm! Dacă nu o facem, consecințele vor fi cumplite. Ne aflăm la marginea unei prăpăstii, la fundul căreia există numai moarte. Atacurile nu sunt o joacă și sunt destinate cu adevărat împotriva lui Dumnezeu, a creației sale și a planului său pentru omenire (cf. *Familiaris consortio* 42).

Sacramentul Căsătoriei este unirea din iubire între un bărbat și o femeie, care sunt deschiși pentru a da noi vieți și sunt binecuvântați de Dumnezeu. Este o legătură sacră în care harul lui Dumnezeu funcționează în mod eficient. Prezența lui sfântă este absolut esențială. Fără el, familia va cădea ca o casă clădită pe nisip.

RCC, prin spiritualitatea și simplitatea sa, poate sluji familia, în scopul de a dezvolta planul și misiunea lui Dumnezeu pentru ea, prin împărtășirea harului primit de Reînnoire: experiența botezului în Duhul Sfânt, necesară pentru a-l întâlni pe Isus Cristos înviat, care trăiește în inima credinciosului; această experiență transformă inima închisă, indiferentă, rece într-o inimă nouă, deschisă față de Dumnezeu și ceilalți. Membrii familiei vor constitui un Cenacol, unde vor cere continuu ungera Duhului Sfânt. Numai cu această forță interioară familia se va deschide și pentru ceilalți, pentru Cuvânt, pentru Sacramente și mai ales pentru Sfânta Liturghie duminicală, hrana principală, astfel încât familia să poată fi o adevărată Biserică domestică.

Familia care trăiește în dragoste va fi condusă în mod natural spre a mărturisi cu bucurie de unde vine puterea sa: în prezent acesta este cel mai bun mesaj pentru familiile distante, rănite și necredincioase. Duhul Sfânt, învățătorul interior, va face încât fiecare familie să fie asemenea Familiei din Nazaret, trăind o spiritualitate puternică, prin care viața în toate etapele sale va fi protejată și apreciată.

Sanctitatea Sa Papa Francisc s-a adresat RCC pe 1 iunie, referindu-se atât de frumos la bunici sau persoane în vârstă: „Cei vârstnici! Ei sunt înțelepciunea noastră, ei sunt înțelepciunea Bisericii – cei vârstnici de care noi ne descotorosim așa de des, bunici, vârstnici... Iar acea bătrânică, Ana, a făcut ceva extraordinar în Biserică: ea a canonizat vorbăria! Cum a făcut-o? Cam așa: în loc să bârfească pe cineva, ea s-a dus în tot orașul ca să vorbească despre Isus: „El este, el este cel care ne va salva!”.

De asemenea, Sfântul Părinte a spus în cadrul aceleiași reuniuni: „Familia este Biserica domestică, unde Isus crește; el crește în iubirea soților, el crește în viețile copiilor. Acesta este motivul pentru care inamicul atacă așa de des familia. Diavolul nu vrea familia; el încearcă să o distrugă, pentru a fi sigur că nu există nicio urmă de dragoste acolo. Cuplurile căsătorite sunt formate din păcătoși, ca noi toți, dar ei vor să meargă înainte în credință, în rodnicie, prin copiii lor și prin credința copiilor lor. Domnul să binecuvânteze familiile și să le întărească în această perioadă de criză, când diavolul caută să le distrugă”.

Este un moment privilegiat pentru ucenicii misionari ai RCC, ca la Rusalii. Totuși, nu e deloc ușor, mai ales că scopul de atins este convertirea întregii familii umane în numele lui Isus. Dar promisiunea este că diavolul nu o poate distruge, pentru că Dumnezeu este întotdeauna mai puternic.

Raport financiar anual 2014

Cyril John



Dragi frați și surori în Cristos,

Profit de această ocazie pentru a mulțumi tuturor celor care au contribuit cu generozitate la sprijinirea activității ICCRS. După cum știți, ICCRS există pentru a sluji Reînnoirea la nivel mondial în toate domeniile și expresiile ei. Deoarece facem pregătirile pentru celebrarea marelui Jubileu din anul 2017, Consiliul ICCRS, sub conducerea președintelui său, Michelle Moran, și-a intensificat eforturile de a face ICCRS mai relevant pentru Reînnoirea din întreaga lume. Sprijinul dumneavoastră a ajutat ICCRS într-o mare măsură pentru a continua operațiunile sale și pentru a îndeplini mandatul acordat ei. Noi, cei din ICCRS, suntem uniți cu Sfântul Paul în gândurile noastre: „Îi aduc mulțumire Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de voi, totdeauna, în fiecare rugăciune a mea pentru voi toți, rugăciune pe care o fac cu bucurie...” (Filipeni 1,3).

Consider că este important să vă prezentăm un scurt raport despre situația financiară a ICCRS, pentru a asigura transparența și responsabilitatea. Mai jos prezentăm câteva repere cu privire la situația financiară a ICCRS în anul 2014.

Venituri

Veniturile noastre totale anuale, din ianuarie până în decembrie 2014, au fost de 176.812 euro. Acestea includ 116.634 euro primiți ca donații de la Comitetele Naționale de Slujire (NSC). Donațiile de la persoane fizice, grupuri și comunități s-au ridicat la 38.374 euro, în timp ce suma strânsă după apelul făcut pentru Recolta Speranței a fost de 3.844 euro. 7.500 de euro au fost primiți ca sponsorizare pentru personalul ICCRS. Buletinul ICCRS a generat venituri de 2.469 de euro, iar cărțile și materialele au generat alți 6.495 de euro. Evenimentele organizate de ICCRS, inclusiv cursurile de formare a responsabililor au generat ... euro.

Cheltuieli

Media cheltuielilor anuale de la ICCRS a fost de aproximativ 192.266 euro pe an, comparativ cu un buget de 198.000. Am luat măsuri stricte de control al cheltuielilor la ICCRS. Ca urmare, a fost posibil de a menține cheltuielile sub cifrele prevăzute în buget. De exemplu, cheltuielile pentru chiria biroului au fost de 33.427 de euro față de 38.500 de euro prevăzuți în buget. Economii s-au datorat faptului că ICCRS împarte acum Biroul cu Fraternitatea Catolică, reducând astfel chiria plătită de ICCRS către Vatican. Cheltuielile de birou, Buletinul ICCRS, materialele de sensibilizare etc. sunt domenii specifice în care ar putea fi obținute reduceri de cheltuieli. Cu eforturile noastre concertate, în ciuda creșterii costurilor, cheltuielile totale pentru anul 2014 au fost cu 5.354 de euro mai puțin decât ceea ce a fost estimat în buget.

Situația prezentă

În prezent ICCRS mai are fonduri pentru a-și continua activitatea doar câteva luni. Pentru a continua slujirea ICCRS pentru Reînnoirea la nivel mondial, avem nevoie de oferte generoase și de sacrificiu, de sprijin și rugăciuni de la fiecare dintre voi – subcomitete, CNS-uri, comunități, grupuri și donatori individuali.

ICCRS are nevoie de sprijinul vostru

Prin ajutorul vostru financiar, ați ajutat ICCRS ca să-și continue misiunea importantă în Biserică de-a lungul anilor. Facem apel la voi ca să continuați să ne ajutați pentru a duce la îndeplinire unele dintre cele mai importante proiecte în curs de pregătire, în special cele privind Marele Jubileu al RCC din 2017. După introducerea mecanismului de plată on-line, transmiterea de fonduri către ICCRS se poate face fără probleme. Vă rugăm să vizitați site-ul nostru (www.iccrs.org) și să faceți o donație sau un angajament pentru Hope Sack Appeal.

Ați fi încântați să știți că la capela ICCRS mijlocim și celebrăm Sf. Liturghie în special după intențiile tuturor binefăcătorilor noștri. Fie ca Bunul Dumnezeu să continue să vă binecuvânteze din belșug pentru generozitatea voastră!

[Instantaneu al consilierilor ICCRS](#)



Julienne Mesedem

Când am primit efuziunea Duhului Sfânt, în anul 1984, nu am simțit nimic special. Eram în acel timp responsabilă în ministerul de cântece. Numai după două săptămâni, în timpul rugăciunii personale din capelă, am învățat să cânt în limbi. Totuși, în ziua efuziunii Duhului Sfânt, din icoana Sfintei Maria Poarta Cerului a început să curgă ulei cu miros de trandafiri. Deși i-am uns pe cei care doreau, uleiul continua să curgă, chiar și când a fost expus la soare. Știam că este o binecuvântare mariană pe care Domnul ne-o dăruia.

Acum sunt responsabilă în ministerul de învățături în grupul meu de rugăciune, în dieceză, la nivel național și internațional, și responsabil pentru ministerul de îndrumare spirituală. De asemenea am scris cărți, cum ar fi: „For a better knowledge of the CCR” („Pentru o mai bună cunoaștere a RCC”), „Charisms” („Carismele”), „Lent” („Postul Mare”), „Pray with Novenas” („Rugăciunea novenelor”) și altele care urmează a fi tipărite.

Ultima carte pe care am citit-o a fost: „The Joy of the Gospel” („Bucuria Evangheliei”) de Papa Francisc. Îi sfătuiesc pe toți s-o citească, deoarece consider că a vesti Evanghelia este o urgență, adică a proclama Vestea cea Bună în lumea noastră plină de nesiguranțe, în care atâția oameni par pierduți. Recomand și: „The Power of Intercession Prayer” („Puterea rugăciunii de mijlocire”) de Cyril John, pentru că lumea noastră are atâta nevoie de mijlocitori.

Dacă vrem ca RCC să supraviețuiască, trebuie să-i dăm tot locul Duhului Sfânt, să fim întotdeauna ascultători, să-l lăsăm să acționeze ori să-l lăsăm să ne surprindă. Ar trebui să fim mai deschiși către tineri, să-i formăm și să-i încurajăm, pentru că ei sunt mai docili Duhului Sfânt decât adulții care sunt așa des prinși în capcana obiceiurilor sau a cunoașterii. Și să nu uităm că nu există Cenacol fără Maria.

María Eugenia F. de Góngora

În anul 1976, Domnul nostru ne-a dat să experimentăm botezul în Duhul Sfânt. Pe când eram foarte tineri și fără să fi fost căsătoriți încă, Rafael și cu mine am fost invitați să participăm la rugăciune într-un grup. Mă gândeam că nu am nevoie de asta, dar el are nevoie, pentru că trecea printr-o durere foarte profundă: pierderea mamei sale, care murise de cancer. Dar milostivirea Domnului nostru ajunge mereu la noi și ne iartă, deoarece la seminarul la care am participat au ieșit la iveală rădăcini care nu erau deloc bune: durere, frustrare, singurătate, lipsă de iubire. Când a venit vremea pentru rugăciunea de efuziune a Duhului Sfânt, am experimentat cu adevărat Rusaliile mele personale și totul, dar totul s-a schimbat. Cel mai important lucru, pe care mi-l amintesc ca și cum ar fi azi, este întâlnirea mea cu Isus Cristos cel viu. Am realizat atunci că el mă iubește și e foarte aproape de mine, că bătea mereu la ușa mea și, în final, în mijlocul fragilității și micimii mele, i-am deschis ușa și l-am lăsat să intre... Am experimentat astfel cât de grozav este să „cinăm cu el”.

Așa a început această minunată aventură. Am fost chemați să slujim în grupul de rugăciune, apoi să împărtășim cuvântul. Și, involuntar sau inconștient, Isus Cristos m-a chemat să slujesc în diferite ministere de coordonare în țara mea, Guatemala. Apoi am fost chemată la nivelul Americii Centrale și actualmente slujesc în calitate de consilier al ICCRS și președinte al CONCCLAT (Latin American Catholic Charismatic Council – Consiliul Carismatic Catolic Latino-American, în Spania). Aceste chemări au fost binecuvântări enorme și au dat experiențe fecunde. Totul este darul lui Dumnezeu prin infinita lui milostivire; iubirea sa și încrederea lui sunt de neînțeles, deoarece el este conștient ce luturi slabe și limitate suntem.

Domnul ne-a dat în mod providențial Enciclica *Evangelii gaudium*, foarte importantă pentru vremurile noastre, care ne va pregăti și pentru a celebra Jubileul de Aur. Nu trebuie doar citită, ci recită de multe ori. De asemenea, este potrivit să citim și să recitim: Documentele de la Malines, Exortația *Familiaris consortio*, catehezele pentru următorul Sinod pentru familii *Iubirea în misiunea noastră*, Exortația *Evangelii nuntiandi*, *Las aguas vivas que borbotean* (Apa vie care susură) de Pr. José Antonio Fortea și *As by a new Pentecost* de Patti Mansfield.

Cu o credință plină de așteptare văd RCC răspândindu-se în viitor în lume, cu mai multă maturitate și o minimă organizare necesară. O văd ca fiind un canal care scoate la iveală noi Rusalii în fiecare colț al lumii, construind cultura vieții și a iubirii: cultura Rusaliilor. RCC, un discipol misionar, va oferi darul pe care Isus



vrea să-l ofere tuturor celor care vin la el, cred în el și le e sete, așa încât din pieptul lor să curgă râuri de apă vie (cf. In 7,37): botezul în Duhul Sfânt, unica și indispensabilă condiție de a-l cunoaște și de a-l iubi cu adevărat pe Isus. RCC, înflăcărat de Duhul Sfânt, poate cu siguranță să dea această mărturie a iubirii vii a lui Dumnezeu, lumea are nevoie de ea! Aceasta va atrage chiar mai mulți bărbați și femei, încât să se abandoneze lui și Bisericii sale și să aibă încredere în puternica mijlocire a Sfintei Fecioare Maria, Mama lui Isus și mama noastră.

Prețul conducerii

Denise Bergeron

Conducerea, ca o carismă de slujire, este înainte de toate un dar de la Dumnezeu. Fundamentul ei este situat pe Cristos, cea mai bună imagine a celui care îi slujește pe ceilalți.

Fundamente

Autoritatea vine de la Dumnezeu însuși. Fiecare carismă ne e dată în scopul armonizării întregii noastre ființe cu Cristos, imaginea perfectă a Tatălui. Misiunea lui Cristos este de a da mărturie despre iubirea Tatălui. Deși întruparea sa l-a așezat în limitele timpului și spațiului, ascultarea de care a dat dovadă îi dă o strălucire universală.

Sfântul Paul, în *Scrisoarea către Filipeni* confirmă aceasta, când proclamă:

„El, fiind din fire Dumnezeu, nu a considerat un beneficiu propriu că este egal cu Dumnezeu, ci s-a despuat pe sine luând firea sclavului, devenind asemenea oamenilor, iar, după felul lui de a fi, a fost aflat ca un om. S-a umilit pe sine, făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce” (*Fil 2,6-8*).

În Scripturi, Isus, Mesia lui Israel, nu a fost limitat la rolul de Eliberator al poporului său, ci e prezentat ca Lumină a popoarelor. Slujirea lui s-a extins la toată omenirea. Intimitatea sa cu Tatăl a fost atât de profundă, încât nu a avut altă dorință decât aceea de a o împărtăși.

Conducerea, carisma de slujire, are un preț

Cea mai intensă luptă pentru un lider este să se întrebe în ce scop utilizează carisma slujirii: e condus de trup sau de Duh? În conformitate cu Cristos, adică pentru el, prin el și în el, sau pentru gloria noastră personală? Isus este modelul prin excelență. El este Slujitorul lui Dumnezeu și al oamenilor; prin el Dumnezeu îl slujește pe om și, tot prin el, omul îl slujește pe Dumnezeu.

Asta înseamnă că, dacă îl alegem pe Cristos, el ne va ajuta să ne debarasăm de tot ce ne împiedică a fi slujitori și să ne dăruim în libertate lui Dumnezeu, fraților și surorilor noastre. El ne purifică pentru a reflecta tot mai mult prezența iubitoare a lui Dumnezeu. Pentru a radia de prezența lui și a duce lumina, trebuie să ne așteptăm să experimentăm lupta spirituală.

A mărturisi iubirea Tatălui oriunde ar fi: aceasta este misiunea lui Cristos. Dacă dorim să ne conformăm lui Cristos și misiunii sale, ne e clar nouă, ca lideri în Reînnoire, că punctul nostru de vedere ar fi foarte limitat dacă am percepe conducerea noastră ca aparținând doar grupului nostru de rugăciune. A fi slujitori nu înseamnă a lucra doar pentru propria noastră parohie, comunitate sau grup de rugăciune, ci a accepta să ne dăruim celorlalți și Bisericii. Duhul Sfânt ne încurajează să privim dincolo de grupul sau comunitatea noastră și să fim deschiși la noutate și creativitate.

Suntem chemați să slujim comunitatea ca întreg, adică să slujim întreaga Biserică. Isus își încurajează intens discipolii ca să răspundă acestei chemări și azi îl auzim insistând din nou: „Înaintează în larg și aruncați-vă năvoadele pentru pescuit!” (*Lc 5,4*). Încetați să vă mai temeți, privind la voi înșivă, și mai degrabă fixați-vă privirea asupra lui.

Această alegere ne provoacă, în momente diferite, să luptăm:



- împotriva aptitudinii noastre de a ne aranja confortabil, acceptând să fim deranjați;
- împotriva tendinței noastre de a rămâne în mica noastră rutină zilnică, debarasându-ne din noi înșine și scăpând de vechile obiceiuri;
- împotriva tentației de a rămâne sclavi ai temerilor noastre, ai îngrijorărilor noastre de a nu fi iubiți sau acceptați la justa noastră valoare, împotriva temerilor de ceea ce ni se va cere, îndrăznind riscul credinței și învățând să avem încredere;
- împotriva exigențelor unor relații interpersonale și ale unui angajament, prin trăirea harului de a ne depăși pe noi înșine în iubire și caritate.

Când îl acceptăm pe Cristos și domnia sa în viețile noastre, purificarea este realizată la toate nivelele ființei noastre. Lupta vieții este aceea de a rămâne stabili, cu ochii fixați asupra lui Cristos, într-o relație intimă cu el. Iată câteva exemple:

- Conducerea, carisma slujirii, cere munca cu sine. Urmând exemplul lui Isus, care s-a lăsat transformat de iubirea Tatălui său, liderul acceptă să se lase vindecă în părți ale ființei sale, care nu au văzut încă lumina. Rugăciunea de vindecare interioară este foarte utilă și un mijloc eficient în creșterea personală pentru dezvoltarea compasiunii, a milostivirii și a tăriei.

- Conducerea, carisma slujirii, este înrădăcinată în Cuvântul lui Dumnezeu. Liderului îi ia timp să învețe a se lăsa modelat după chipul lui Isus. Contemplându-l în Scripturi, el descoperă cât de mult este de iubit, iertat și chemat la slujirea fraților și a Bisericii.

- Conducerea, carisma slujirii, lucrează în contextul relațiilor. Liderul este pus ca în anumite situații să ia atitudine, cum ar fi în timpul conflictelor relaționale, prin a fi aducător de pace prin intermediul reconcilierii și al îndemnulii ca oamenii să trăiască iertarea.

- Conducerea se învață prin exercitarea discernământului în diferite carisme pe care le punem în slujba fraților și surorilor noastre. Liderul învață să discearnă propriile sale angajamente, ce este mai bine pentru grupul căruia îi aparține. El imploră în mod intens Duhul înțelepciunii și al discernământului pentru a face cea mai bună alegere, cu alte cuvinte o alegere pentru creșterea umană și spirituală în viața sa personală și în viața grupului. Aceasta conduce la o mai mare implicare în exercitarea carismelor.

- Conducerea necesită o detașare de propriile idei și proiecte. Liderul care dorește să fie supus Duhului Sfânt, este pus uneori în situația de a renunța la proiectele sale, oricât de bune ar fi, pentru a se conforma voinței lui Dumnezeu, voință manifestată prin alte proiecte, ce răspund mai bine misiunii grupului.

Liderul se asigură de imaginea pe care o are despre responsabilitatea proprie. „Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi” (In 15,16). Atitudinea de umilință a slujitorului este o calitate esențială care permite libertatea interioară în cei angajați în slujirea fraților. El își amintește în mod constant că nu este mai mare decât stăpânul său. Descoperirea profunde identități de copil preaiubit al Tatălui îi permite experimentarea zilnică a Paștelui, păstrându-și privirea fixată asupra esențialului.

Conducerea îndrumă spre o continuă detașare de funcție. Este foarte ușor pentru un lider să facă din grupul său afiliat sau chiar din misiune proprietatea sa. Aceasta e o parte din lupta sa, cum ar fi teama de a delega, gândindu-se că celălalt ar face mai puțin bine decât și-ar imagina sau teama de a pierde puterea și poziția proprie în cadrul grupului. El găsește în rugăciune și în devotamentul său față de Cristos puterea de a trăi o indiferență sfântă, adică, o libertate interioară față de oameni și situații. Aceasta însă nu ar trebui să-l împiedice să se dăruiască în întregime, în timp ce se îngrijește de pregătirea altuia pentru preluare. El rămâne atent la discernământ și promovează talentele și carismele fiecăruia. În acest sens, grupul rămâne viu, dezvoltându-se și deschizându-se la noi idei.

Liderul va câștiga aceste bătălii prin a se adânci în rugăciune, laudă și în practicarea sacramentelor, în special a sacramentului reconcilierii și Euharistiei. Aceste momente de intimitate cu Cristos modelează inima discipolului.

Țelul de atins

Scopul de atins este acela de a crește ca un copil al Tatălui, asemenea lui Isus, dăruit pe deplin ca slujitor al fiecărui om. Aceasta e marea provocare. Doar iubirea deschide căi ale vieții. Suntem într-o continuă luptă



lăuntrică pentru identificarea cu Mesia, lucru pe care îl dorim. Mesia este Isus, darul lui Dumnezeu făcut nouă, astfel ca noi să ne putem dăruia Tatălui.

Lupta noastră constă în a ne lăsa îmbrăcați, locuiți, transformați de Cristos înviat.

Multe exemple au demonstrat că Isus și-a trăit viața în a conduce. Totuși, îl vedem:

- Un copil fragil și supus umanității sale. În templu, vorbindu-le învățătorilor legii cu mare înțelepciune. Cu toate acestea, el nu a ezitat să se supună Mariei și lui Iosif timp de treizeci de ani; astfel, el dă mărturie despre totala lui supunere față de voința Tatălui.

- Cerând botezul pocăinței. Prin acest gest, el acceptă să fie solidar cu omenirea păcătoasă. „Pe cel care nu a cunoscut păcatul el l-a făcut păcat de dragul nostru pentru ca noi să devenim justificarea lui Dumnezeu în el” (2Cor 5,21). Isus a venit la Iordan; acest lucru face parte din logica întrupării.

- În deșert, condus de Duhul Sfânt, primindu-și misiunea și trăind lupta împotriva forțelor răului.

- Proclamând cuvântul și făcând pași în credință. El trece prin orașe și sate, vestind că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. A vindecat bolnavii de tot felul de boli.

Isus nu-și limitează misiunea la poporul lui Israel, ci e cu adevărat lumina pusă în sfeșnic pentru a aduce lumină neamurilor. Mesajul său ajunge la capătul lumii. De aceea le spune discipolilor săi: „Așadar, mergând, faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Mt 28,19).

Concluzie

Isus a plătit prețul prin acceptarea misiunii sale de slujitor al nostru. Acest preț l-a condus la moartea pe cruce. Dar Isus nu a rămas pe cruce. El a înviat și este viu în mijlocul nostru. Chemarea ne-o face azi, este o chemare de a merge în larg, de a ieși de pe cărările noastre bătătorite și a muri pentru noi înșine și confortul nostru. El ne îndeamnă să ieșim învingători în bătăliile noastre prin a păstra ungera Duhului Sfânt asupra noastră. Să devenim discipoli cu inimi înflăcărâte, bucuroși în speranță, puternici în credință și plini de dragoste și zel în angajamentele noastre.

Conducerea, carismă de slujire, este un dar prețios de la Dumnezeu. Cu profunda încredere că Dumnezeu ne însoțește și ne precede pe cale, să primim acest dar cu recunoștință.

Fie ca Duhul Sfânt, în acest timp de pregătire pentru Jubileul de Aur al Reînnoirii Carismatice Catolice, să reînnoiască în inimile liderilor din întreaga lume carisma slujirii.

A conduce cu ochi noi și inimă nouă

Robert Canton

În enciclica sa, Redemptoris Missio, Papa Ioan Paul al II-lea scrie: „Dacă privim la lumea de astăzi, suntem loviți de mulți factori negativi care pot conduce la pesimism. Dar acest sentiment este nejustificat: avem încredere în Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru, în bunătatea și milostivirea sa. Pe măsură ce al treilea mileniu de răscumpărare se apropie, Dumnezeu pregătește o mare primăvară pentru creștinătate și noi putem deja să-i vedem primele semne. Astfel, atât în lumea necreștină cât și în lumea tradițional creștină, oamenii tind să se apropie din ce în ce mai mult de idealurile și valorile evanghelice, o creștere pe care Biserica caută să o încurajeze”.

Dar unii oameni ar putea spune: „Hei, stai puțin. Uită-te în jurul tău. Este mult haos și multă dezordine în diverse părți ale lumii. Cum poți spune că e o nouă primăvară pentru creștinătate, când creștinii sunt persecutați și chiar uciși în unele locuri în lume? Peste tot în jurul nostru vedem decădere și dezastru din punct de vedere social, moral și spiritual”.

În calitate de creștini, speranța noastră este ancorată în Domnul, autoritatea supremă. În Ps 146,5-7 cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fericit este acela care îl are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacob; care-și pune speranța în Domnul, Dumnezeul său! El a făcut cerul și pământul, marea și toate câte se află în ele. El păstrează fidelitatea în veci. El face judecată pentru cei asupriți, el dă pâine celor flămânzi. Domnul îi eliberează pe cei închiși”. În Rom 5, 20-21 Sf. Paul afirmă: „Legea a venit și ea ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, s-a revărsat cu prisosință harul pentru ca, după cum păcatul a domnit prin moarte, la fel harul să domnească prin justificarea ce duce la viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”.

Papa Francisc, în mesajul său de Paște, anul acesta, a proclamat: „Să nu fim închiși în fața noutății pe care Dumnezeu vrea să o aducă în viețile noastre. Ne simțim adesea temători, demoralizați și triști? Credem că nu vom reuși să facem față? Să nu



ne închidem inimile; să nu ne pierdem încrederea; să nu ne lăsăm învinși niciodată; nu există nicio situație pe care Dumnezeu să nu o poată schimba. Atunci de ce continuăm să îl căutăm pe Cel viu între cei morți?!”

Într-adevăr, Domnul ne spune, nouă, poporului său, să ne pregătim pentru o nouă primăvară, pentru lucruri noi care vor veni. În *Isaia* 43,19 citim: „Iată, eu fac un lucru nou: încolțește, nu-l recunoașteți? Voi stabili un drum în pustiu și râuri în ținutul uscat”. Da, Domnul încă mai face lucruri noi! Dumnezeu nu se schimbă. El spune: „Eu sunt cel care sunt” (*Exod* 3,14). „Isus Cristos – cel de ieri și de astăzi – este același în veci” (*Evr* 13,8).

Este într-adevăr foarte palpabil să trăim în aceste zile și aceste timpuri, pentru că Duhul Sfânt este foarte activ în lume. În acest sens, aș îndrăzni să spun în mod profetic, Duhul Sfânt este pe cale să facă o acțiune fără precedent și să elibereze puterea lui care este cu mult mai mare decât ceea ce noi am auzit sau văzut vreodată sau am experimentat sau chiar decât ne-am imaginat, pentru a aduce glorie Sfintei Treimi: „Pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil” (*Lc* 1,37). Cu Dumnezeu întotdeauna există și mai mult!

Noi, ca lideri ai RCC, trebuie să continuăm să-i slujim pe Dumnezeu și poporul său cu o vigoare nouă, cu ochi noi și inimă nouă, și da, cu mai mult entuziasm. Nu ne putem permite să rămânem statici și să privim lucrurile desfășurându-se înaintea ochilor noștri ori să menținem status quo-ul ca să spunem așa. Domnul vrea să facem maximum în orice lucru pe care ni l-a încredințat. Cu toate acestea, mulți lideri continuă să se zbată sub greutatea responsabilităților care vin odată cu slujirea de lider. Și mai rău, mulți au cedat complet într-o totală disperare din cauza a ceea ce Papa Francisc descrie ca „stare de teamă, descurajare și tristețe”. Mulți lideri au căzut în capcana bazării pe sine și a autosuficienței, în loc să se bazeze pe puterea Duhului Sfânt. Sfântul Paul spune în *Ef* 4,1: „Așadar, vă îndemn, eu, prizonierul în Domnul, să umblați în mod vrednic de chemarea pe care ați primit-o”. Și, aș adăuga, nu numai să umblăm „în mod vrednic de chemare”, ci și să ne străduim să fim fideli chemării pe care am primit-o de la Domnul. El dorește să fim participanți activi în mișcarea Duhului Sfânt. Dorește să continuăm să aducem un plus, oriunde am fi, pentru a răspândi Împărăția sa.

Cum putem face acestea? Iată niște principii care ne arată cum să devenim ceea ce Domnul dorește să fim, să continuăm să ne lăsăm folosiți de Domnul și să fim implicați activ în marea mișcare a Duhului Sfânt.

1. Să-i cerem lui Isus ca ungera Duhului Sfânt să fie asupra noastră mereu. Cuvântul „a unge” este definit în DEX 2009 astfel: „a acoperi cu un strat de material gras, unuros sau lipicios; a gresa”. În *In* 2,27, cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dar în ce vă privește, rămâne în voi ungera pe care ați primit-o de la el și nu aveți nevoie ca să vă învețe cineva, ci, întrucât ungera lui vă învață despre toate – iar ea este adevărată, și nu falsă – după cum v-am învățat, rămâneți în el”. Sfântul Paul spune în *Ef* 5,18: „Nu vă îmbătați cu vin în care este dezmăț, ci fiți plini de Duh”. Când vom fi umpluți și unși de Duhul Sfânt, vom fi capabili să discernem și să facem lucrurile supranaturale ale lui Dumnezeu. Vom deveni slujitorii ai Domnului mai puternici și mai eficienți. Duhul Sfânt este Mângâietorul nostru, Avocatul, Paracletul, Învățătorul, Izvorul înțelepciunii, al cunoașterii și al vieții.

2. Să avem încredere că Domnul ne poate folosi în ciuda a ceea ce noi suntem. Cuvântul Domnului spune în *Ef* 2,10: „Dar noi suntem opera lui, creați în Cristos Isus în vederea faptelor bune pe care le-a pregătit Dumnezeu de mai înainte ca să umblăm în ele”. Într-adevăr, Domnul are planuri mari pentru noi, pentru că fiecare dintre noi este opera sa de artă! De aceea trebuie să avem mereu încredere în Domnul. „Mă bucur că în toate pot avea încredere în voi” (*2Cor* 7,16). În *Fil* 4,13 Sfântul Paul spune: „Toate le pot în cel care mă întărește”.

3. Să ne ațintim inima și mintea, ca de altfel întreaga noastră ființă spre Domnul Isus Cristos. Să nu obosim niciodată și să nu ne oprim de la a-l cunoaște pe Isus, să nu ne oprim numai la a cunoaște despre el. În *Evr* 12,2 cuvântul Domnului spune: „cu ochii ațintiți la Isus, începutul și desăvârșirea credinței”. Cu cât avem mai mult privirea ațintită la Isus, cu atât suntem mai deschiși, pregătiți și disponibili să facem ceea ce El vrea să facem și să fim ceea ce El vrea să fim. „Așadar, după cum l-ați primit pe Cristos Isus, Domnul, tot așa să umblați în el, înrădăcinați și zidiți în el, întăriți în credință, așa cum ați fost învățați, prisosind în mulțumire” (*Col* 2, 6-8).

Glosolalia, xenolalia și xenoglosia

Darul limbilor reprezintă una din multele carisme dăruite de Duhul Sfânt pentru zidirea Bisericii. Bazele Scripturii privind acest dar se pot găsi în mandatul dat ucenicilor de Isus înviat, ca ei să predice Evanghelia, în *Mc* 16,15 și în alte două cărți ale Noului Testament: *Faptele Apostolilor* și *1 Corinteni*.

Darul limbilor a constituit subiectul multor studii și îi sunt asociați diverși termeni, incluzând glosolalia, xenoglosia și xenolalia. Care este diferența dintre acești termeni?



Cuvântul glosolalia provine din expresia grecească *glōssais lalein*, care, tradus ad litteram, înseamnă a vorbi în limbi. În teologia creștină, glosolalia se referă la sunete de vorbire primite de la Duhul Sfânt pentru a fi utilizate în rugăciunea personală sau publică.

Termenul xenoglosia provine din grecescul cuvânt *xenos*, străin, și *glōssa*, limbă, care înseamnă a vorbi într-o limbă străină. În mod analog, xenolalia vine din *xenos*, străin, și *lalia*, vorbă și, de asemenea, înseamnă a vorbi într-o limbă străină. Acești termeni sunt adesea folosiți ca sinonime, și se referă la a vorbi sau a scrie într-o limbă umană care nu se învață prin mijloacele naturale.

În Noul Testament, Paul și Luca prezintă darul limbilor în diverse moduri. Luca descrie darul limbilor ca semn al venirii Duhului Sfânt asupra ucenicilor în ziua de Rusalii, când „au proclamat minunile lui Dumnezeu” în diferite limbi și dialecte (*Fap* 2,1-13). Uneori, se susține că miracolul real de la Rusalii a fost unul de auz și că limbile au fost, de fapt, o formă de exprimare extatică mai degrabă decât o limbă identificabilă. Dar acest lucru pare a fi o interpretare eronată a *Faptelor*, care consemnează o vorbire în alte limbi, precum și o audiere în limba maternă a celor prezenți. Astfel, Luca vede fenomenul Rusaliilor ca o xenolalia, vorbire în limbile umane reale, necunoscute de vorbitori (anterior primirii darului – n.t.).

Luca atestă mai departe în *Fap* 10,46 exprimări în limbi, când Duhul vine peste toată casa lui Corneliu, și în continuare în *Fap* 19,6, când ucenicii din Efes ai lui Ioan Botezătorul primesc Duhul. În aceste relatări nu există nicio sugestie că limbile ar fi fost, de fapt, limbi recunoscute de oricare dintre ascultători. Dar conținutul discursului în limbi în ambele texte este clar: faptele mărețe ale lui Dumnezeu. Deși termenul de „fapte mărețe” este folosit doar în *Fap* 2,11, verbul asociat „extol” este folosit în *Fap* 10,46 și *Fap* 19,17, sugerând că ceea ce au vorbit în limbi a însemnat preamărire adusă lui Dumnezeu.

Paul enumeră limbile printre darurile Duhului în instrucțiunile date corintenilor despre darurile carismatice (cf. *1Cor* 12,10; 14, 2-5). Paul pare să aibă în vedere două forme diferite ale darului: limbile ca mesaj public pentru adunare și limbile ca formă de rugăciune.

Darul limbilor, în primul sens, reprezintă un dar profetic a cărui înțelegere necesită prezența unui interpret (cf. *1Cor* 14,26-28). Interpretul nu traduce mesajul, ci mai degrabă este mișcat pentru a reda sensul general. Paul vede o varietate de funcții pe care acest dar trebuie să le îndeplinească, inclusiv preamărire adusă lui Dumnezeu și revelație pentru adunare.

Paul spune că darul limbilor, în cel de-al doilea sens, este direcționat către Dumnezeu, nu către vecin, deoarece este mai degrabă un dar de rugăciune decât unul de predică (cf. *1Cor* 14,2). Este un dar pentru lauda carismatică inspirată și, probabil, pentru a comunica suspine interioare și dorințe pe care persoana nu le poate exprima în cuvinte (cf. *Rom* 8,26-27). Astfel, ni se spune în *1Cor* 14,14-17 că acesta este un dar de rugăciune, de laudă și de mulțumire. Funcția sa principală nu este, prin urmare, comunicarea inteligibilă. O astfel de rugăciune implică cuvinte și sunete care nu aparțin niciunei limbi existente.

Chiar dacă cel care vorbește în limbi nu cunoaște conținutul, persoana este conștientă de faptul că el sau ea o rostește. Dar este de remarcat faptul că persoana în cauză deține controlul și este în măsură să decidă când să înceapă și când să se oprească și nu este involuntar purtată de dar. Valoarea acestui tip de rugăciune de laudă constă tocmai în caracterul său non-rațional, care permite Duhului Sfânt să ocolească mintea și să miște spiritul uman ca să se roage precum un abis care cheamă un alt abis (cf. *Rom* 8,26-27, cf. *Ps* 42,8).

În Reînnoirea Carismatică de azi, al doilea tip al darului limbilor este de departe mai frecvent, deși au existat, de asemenea, multe cazuri raportate la primul tip.

Ar trebui remarcat faptul că glosolalia și xenoglosia nu sunt o garanție a faptului că acea persoană este mișcată de Duhul Sfânt, având în vedere că Satana încearcă să falsifice orice dar al Duhului. De aceea, Paul îi avertizează pe corinteni să discearnă orice dar spiritual pe baza criteriilor adevărului (cf. *1Cor* 12,1-3) și al iubirii (cf. *1Cor* 13,1-3) și le reamintește că darurile au valoare numai în măsura în care sunt exercitate în ordine, cu scopul de a zidi trupul lui Cristos (cf. *1Cor* 14,39-40).